

“Jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vet hvem jeg er. Jeg kjenner Guds plan” (Barnas sangbok, 48).

Eastons første kirkemøte i Tyskland var akkurat ferdig. Han trodde det ville være veldig annerledes, men det var omtrent som kirken i USA der

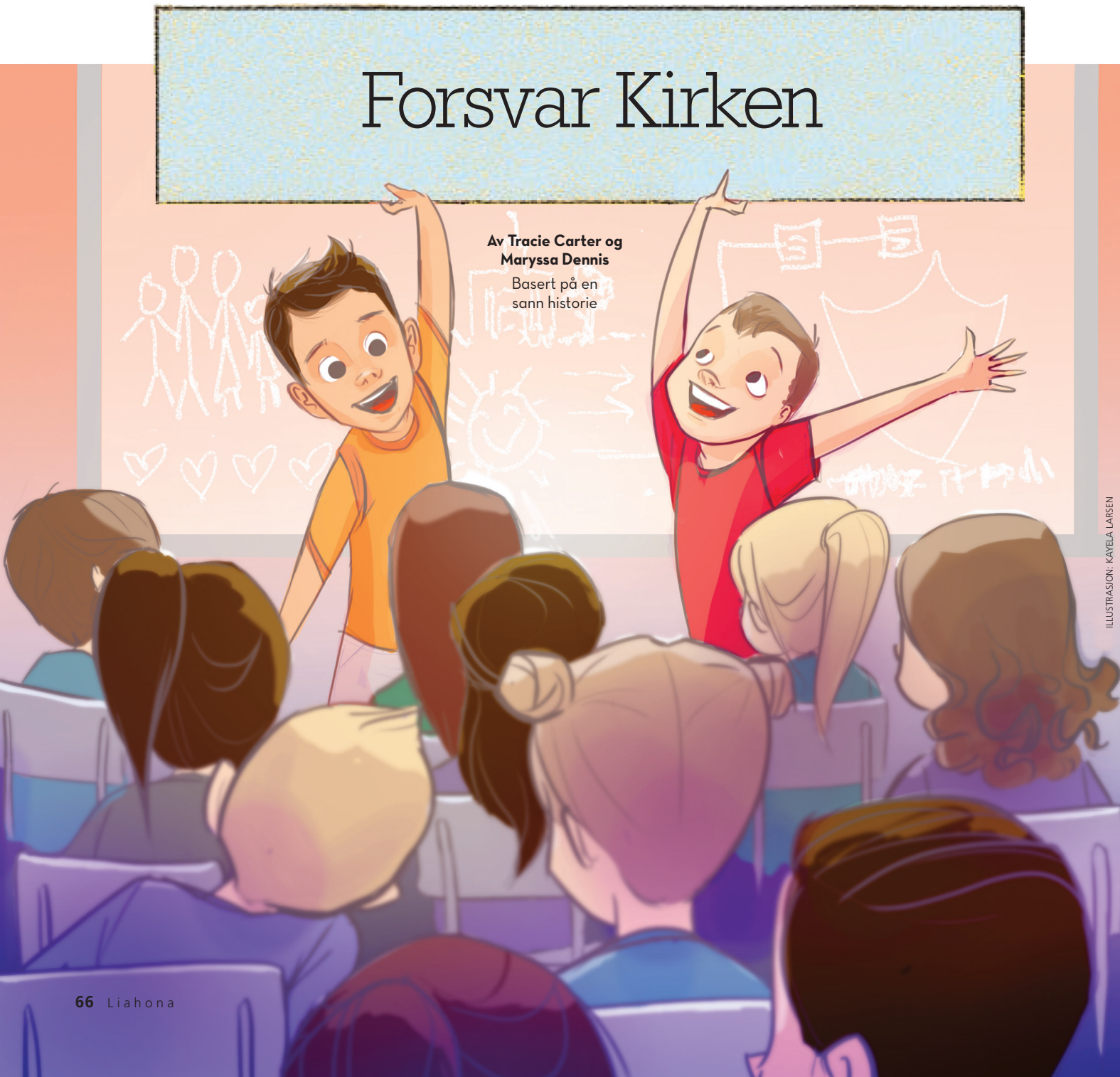
han bodde før. Det eneste var at her brukte han hodetelefoner for å høre talene bli oversatt til engelsk.

Mor og far hadde begynt å snakke med familien som satt bak dem. Det så ut som at de hadde en gutt på hans alder!

Forsvar Kirken

Av Tracie Carter og Maryssa Dennis

Basert på en sann historie

ILLUSTRASJON: KAVELA LARSEN

“Dette er familien Finotto”, sa mamma til Easton. “GianMarco går i klassen din på skolen.”

“Kult!” Easton smilte til GianMarco. Navnet hans hørtes omtrent ut som “John” og “Mark” klemt sammen – med en “o” på slutten. “Hvor kommer du fra?”

GianMarco smilte tilbake. “Vi er fra Italia. Men vi flyttet nettopp hit fra Kina.”

“Oi!” sa Easton. “Jeg har aldri vært i Kina.”

Dagen etter dro Easton til den nye skolen sin. Han var litt nervøs. Men så fikk han øye på GianMarco, som vinket til ham fra den andre siden av klasserommet. Han hadde i det minste én venn allerede. Det var barn fra hele verden i klassen hans. Kanskje han kom til å like denne skolen.

“God morgen!” Læreren smilte til alle.

“Jeg er frøken Albano. Før vi begynner, kan noen si meg hva *identitet* betyr?”

En jente rakte opp hånden. “Det betyr hvem du er. Hva som er viktigst for deg.”

“Akkurat!” sa frøken Albano. “Så la oss bli kjent med hverandre. Hva er noe av det som utgjør identiteten deres? Hva gjør dere til *dere*?”

“Jeg liker videospill!” sa en jente på første rad. Frøken Albano smilte og skrev *hobbyer* på tavlen. “Hva annet?”

GianMarco rakte opp hånden. “Jeg er fra Italia.” Frøken Albano nikket og skrev ned *land*.

Easton prøvde å komme på noe å si. “Jeg går i kirken”, sa en gutt helt bakerst.

“Den var god!” tenkte Easton. “Jeg burde ha sagt det.”

Noen lo. Og så var det mange som lo. Easton så forvirret på GianMarco. GianMarco virket også forvirret. Hvorfor skulle de le?

Da han kom hjem, fortalte Easton mamma om det som hadde skjedd.

Mamma rynket pannen. “Det er noen som ikke forstår hvorfor en kirke er viktig. De synes det er tåpelig.”

“Å”, sa Easton. Han syntes slett ikke kirken var tåpelig.

Noen uker senere ba frøken Albano elevene lage en presentasjon sammen med mor eller far om familiens identitet.

“Hva skal vårt prosjekt handle om?” spurte mamma mens de dekket bordet for å spise middag.

Easton tenkte på hvordan klassen hadde ledd. “Jeg synes det skal handle om Kirken”, sa Easton.

Mamma smilte. “Det er en god idé.”

“Og kan GianMarco og søster Finotto gjøre det sammen med oss?”

“God idé. Jeg ringer dem etter middag.”

Dagen etter kom GianMarco og søster Finotto hjem

til dem. Først snakket de om hva de mente var aller viktigst ved Kirken.

Mamma skrev ned alle forslagene deres i en notatbok. Så skaffet de

plakatkartong og fant bilder av Jesus og profeter og templer å lime på.

Endelig kom tiden for å holde presentasjonen. Easton sto sammen med

GianMarco og mødrene deres foran klassen. Han trakk pusten dypt.

“Vi er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige”, begynte

han. De byttet på å forklare ting om Kirken.

GianMarco snakket om Skriftene. Mamma snakket om profeter. Søster Finotto snakket om familiens hjemmeaften. Easton snakket om dåp. Det var kjempekult!

Easton følte seg ganske bra da de var ferdige. Ingen lo. Det virket faktisk som om barna likte det! Han var glad for å kunne dele noe så viktig med klassen. Han smilte. Han kjente sin identitet. Han var Guds barn! ■

Artikkelforfatterne bor i Baden-Württemberg, Tyskland og Utah, USA.

GUDS BARN

“Hvordan kan dere finne deres identitet? Husk først og fremst at dere er Guds barn.”

President Russell M. Nelson, president for De tolv apostlers quorum, “Identity, Priority, and Blessings”, *Ensign*, aug. 2001, 11.

Jeg er Guds barn

Jeg tror på Jesus Kristus

Jeg tilhører en familie